

RETURBILJETT

Hon satte sig på sängkanten. Frågade om han sovit gott. Han blundade demonstrativt. Ville inte se henne. Knep ihop munnen. Svarade inte. Tystnad, ett välanvänt vapen.

Hon satt kvar. Bad om ord. Som en tiggare ber om en slant. Hon förstår inte tystnaden. Igår var allt bra. Förvirrad reser hon sig. Frågar varför han inte vill prata med henne. Vad är hennes brott? Inget svar. Bara tystnad. Och en returbiljett till barndomen.

Då styvfadern satt i mörkret med svärtan skriven inuti och utanpå. Enbart belyst av svagt gatljus. Strömmen i lägenheten hade han stängt av. Tystnaden som vibrerade olycksbådande. Händerna som öppnades och stängdes.

Barnen som tassade in på sina rum likt tysta små möss. Utan att våga prata med varandra. Och bara väntade på att tystnaden skulle brytas av mammas skrik när slagen föll för något hon gjort. Eller inte gjort.

Och hon ser vart hennes väg borde leda. Bort från hem.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Elisabeth Nilsson med Poeter.se id #33406 innehar upphovsrätten